

wtorek i środa, 12 i 13 maja 2026
godz. 19:00 | SALA KONCERTOWA

AKADEMICKA ORKIESTRA SYMFONICZNA

im. Karola Szymanowskiego

**PIOTR
WACŁAWIK**
dyrygent

W PROGRAMIE:

Claude Debussy

Preludium do „Popołudnia fauna”

Igor Strawiński

Suita z baletu „Ognisty ptak” (wersja z 1919 roku)

Modest Musorgski / Maurice Ravel

„Obrazki z wystawy”

Możliwość rezerwacji bezpłatnych wejściówek
poprzez stronę am.katowice.pl (Wydarzenia)

Akademia Muzyczna

im. Karola Szymanowskiego w Katowicach

W programie:

Claude Debussy – Preludium do „Popołudnia fauna”

Igor Strawiński – Suita z baletu „Ognisty ptak” (wersja z 1919 roku):

Introdukcja

Taniec Ognistego Ptaka

Korowód księżniczek

Piekielny taniec poddanych czarnoksiężnika Kościeja

Kołysanka

Finał

***

Modest Musorgski / Maurice Ravel – „Obrazki z wystawy”:

Promenada

I. Gnom

Promenada

II. Stary zamek

Promenada

III. Tuileries

IV. Bydło

Promenada

V. Taniec kurcząt w skorupkach

VI. Samuel Goldenberg i Szmul

VII. Rynek w Limoges

VIII. Katakumby

Cum mortuis in lingua mortua

IX. Chatka na kurzej stopce

X. Wielka Brama Kijowska

PIOTR WACŁAWIK – DYRYGENT

W 2020 roku ukończył z wyróżnieniem studia w Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach w klasie dyrygentury symfoniczno-operowej prof. dr. hab. Mirosława Jacka Błaszczyka oraz w klasie violi da gamba Krzysztofa Firlusa. W zakresie gry na violi da gamba kształcił się również u takich mistrzów jak Paolo Pandolfo, Vittorio Ghielmi oraz Petr Wagner. Wcześniej kształcił się w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych im. Wojciecha Kilara w Katowicach w klasie skrzypiec. Obecnie jest asystentem w Katedrze Dyrygentury Symfoniczno-Operowej swojej macierzystej uczelni.

Zadebiutował jako dyrygent w wieku 19 lat z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Śląskiej. W sezonie 2019/2020 był dyrygentem rezydentem Opery i Filharmonii Podlaskiej, a w sezonie 2022/2023 pełnił tę funkcję w Filharmonii Świętokrzyskiej. Pracował również jako dyrygent asystent w Operze Śląskiej (2019/2020) oraz w Operze Krakowskiej (2020–2022). Współpracował ze światowej sławy solistami, takimi jak m.in. Ivo Pogorelić, Bomsori Kim oraz Yulianna Avdeeva, a także z orkiestrami w Europie, Ameryce i Azji.

W sezonie 2024/2025 był dyrygentem asystentem NDR Elbphilharmonie Orchestra, po wygraniu międzynarodowego konkursu do prestiżowego programu stypendialnego tej instytucji. Funkcję tę pełnił również w Filharmonii Narodowej w Warszawie (2022–2024, 2025/2026) oraz w Aspen Music Festival and School (2024), gdzie został uhonorowany nagrodą Aspen Conductor Prize. Od sezonu 2026/2027, po wygranych konkursie, obejmie stanowisko dyrygenta asystenta Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia.

Jest laureatem licznych konkursów dyrygenckich, w tym:

- III nagroda na VII Ogólnopolskim Konkursie Młodych Dyrygentów im. Witolda Lutosławskiego (2022),
- I nagroda na Atlantic Coast International Conducting Masterclass and Competition (2019),
- I nagroda na London Classical Soloists International Conducting Masterclass and Competition (2018),
- III miejsce na 1st Athens International Conducting Masterclass and Competition (2019),
- II nagroda oraz nagrody Orkiestry Symfonicznej na II Ogólnopolskim Konkursie Studentów Dyrygentury im. Adama Kopycińskiego we Wrocławiu (2017).

Ponadto otrzymał nagrodę pozaregulaminową na X Międzynarodowym Konkursie Dyrygenckim Jeunesses Musicales w Bukareszcie (2019). W tym samym roku zadebiutował w Stanach Zjednoczonych podczas Aspen Music Festival and School, gdzie w latach 2019 i 2022 został wyróżniony nagrodą dyrygencką im. Roberta Spano. Współpracuje z zespołem muzyki dawnej „Echo”, z którym otrzymał nagrodę Fryderyk 2026 w kategorii fonograficzny debiut roku za debiutancki album

Doskonalił swoje umiejętności pod kierunkiem wybitnych pedagogów, m.in. Jormy Panuli, Leonarda Slatkina, Alana Gilberta, Michaiła Jurowskiego, Cristiana Măcelaru, Roberta Spano oraz Marka Stringera. Współpracował z Tonhalle-Orchester Zürich w ramach X Międzynarodowego Mistrzowskiego Kursu Dyrygenckiego prowadzonego przez Davida Zinmana.

Claude Debussy, *Preludium do „Popołudnia fauna”*

Poemat („sielanka”) *Popołudnie Fauna* (1876) Stefana Mallarmégo przedstawia rojenia Fauna o jego nocnych podbojach miłosnych. Nie wiadomo – prawdziwych czy tylko wysnionych:

Te nimfy, tak bym chciał uwiecznić je. Tak lekka
Ich ciał karnacja jasna, iż w przestwór ucieka
Ucichły w snach puszystych. Kocham li złudzenie?¹

I tak dalej, w 110 wersach (którym, osobliwie, odpowiada 110 taktów partytury) – póki, w ostatnim wersie, wszystko się nie rozwieje: „Żegnaj, stadło; niech widzę, żeś cieniem się stało”.

Pierwsze orkiestrowe arcydzieło Claude’a Debussy’ego, z roku 1894, wyczarowuje aurę idylli Mallarmégo, którego poezja, za woalem lekkości i wieloznaczności, skrywa osad tajemniczych przeżyć, jakich poeta doświadczył podczas tygodniowego pobytu w Cannes (w roku 1866). Tak opisywał je w liście do Henri Casalisa: „Tak, wiem o tym, że nie jesteśmy niczym więcej, jak tylko pustą formą materii, ale jest to forma wzniosła, skoro wymyśliliśmy Boga i własną duszę. Tak bardzo jesteśmy wzniosli, drogi przyjacielu, że chcę ukazać to widowisko materii, która ma świadomość, że istnieje i jednocześnie szaleńczo chwyta się Marzenia!”².

Muzyka Debussy’ego, utrzymana w barwach pastelowych, wyraża nieuchwytność owego Marzenia, tchnie atmosferą tamtej atmosfery. Mallarmé, początkowo sceptyczny wobec perspektywy „umuzycznienia” swego poematu, po koncercie napisał do Debussy’ego: „Pańska ilustracja *Popołudnia fauna* nie dość, że nie tworzy dysonansu z moim tekstem, ale posuwa się dalej jeszcze w nostalgii i świetle, subtelnie, z obezwładniającym uczuciem i okazałością”³.

Igor Strawiński, Suita z baletu *Ognisty Ptak*

Francja *fin de siècle*’u zafascynowana była egzotyką. W kręgu egzotycznym leżała też Rosja – bliższa niż Orient czy Daleki Wschód, łatwiej przyswajalna, ale jednak inna. Wyczuł to doskonale Sergiusz Diagilew, impresario Baletów Rosyjskich, założonych w Paryżu w roku 1909. Odnosił sukces za sukcesem, porywając publiczność doskonałą unią choreografii, scenografii i muzyki. W 1910 odkrył swą największą gwiazdę – Igora Strawińskiego.

Libretto *Ognistego ptaka* łączy motywy dwóch baśni rosyjskich – o Żar-ptaku i o Kościeju nieśmiertelnym. Oto w ogrodzie groźnego Kościeja pojawia się Carewicz. Nie podejrzewa, że ogród to wyczarowany: kto tam wejdzie, wpada w sidła Kościeja – kobiety zostają uwięzione, mężczyźni zamienieni w kamień. W ogrodzie upoluje Carewicz Ognistego Ptaka, lecz ulega jego błaganiom i puszcza go wolno, za co otrzymuje obietnicę pomocy w potrzebie. Wkrótce spotyka trzynaście uwięzionych carewien. Do jednej z nich pała miłością. Carewicz idzie do Kościeja, by prosić go o rękę Carówny. Dochodzi do walki – kreatury Kościeja atakują Carewicza. Z pomocą przychodzi Ognisty Ptak, który hipnotyzuje potwory, każąc im tańczyć dziko i frenetyczne, aż padną z wyczerpania i zasną. Wtedy do walki z Carewiczem staje sam Kościej. Ale znów zjawia się Ognisty Ptak i śpiewa kolysankę. Kościej zasypia. Wówczas Ognisty Ptak zdradza Carewiczowi

---

¹ Przekład Ryszarda Matuszewskiego.

² Przekład Stanisława Kasprzyśkiaka.

³ Przekład Stefana Jarocińskiego.

sekret czarodzieja: źródłem jego mocy jest ogromne jajo. Carewicz rozbija je, odbierając Kościejowi życie. Znika kraina czarów. A księżniczki – wszystkie – odzyskują wolność.

Narracja muzyczna Strawińskiego zbudowana jest na opozycjach: świata Kościeja (chromatycznego, o skomplikowanych rytmach, ciemnego, „nierealnego”) i świata Carewicza (diatonicznego, o prostych rytmach, jasnego, „realnego”). Suita z baletu zawiera około połowy oryginalnej partytury, zachowując zwłaszcza jej partie początkowe i końcowe.

Rolę tytułową tańczyła w roku 1910 Tamara Krasawina, Carewiczem a zarazem choreografem był Mikołaj Fokin, scenografem – Leon Bakst. Skala sukcesu przeszła wszelkie oczekiwania. Zachwyceni byli najwięksi: Claude Debussy (zacytuje wkrótce finał *Ognistego Ptaka* w swym *En blanc et noir*, 1915) i Maurice Ravel (zadedykuje Strawińskiemu jeden ze swych *Trzech poematów do słów Mallarmégo*, 1913). Debiutant Strawiński w ciągu wieczoru stał się klasykiem muzyki XX wieku.

Marcin Trzęsiok

Modest Musorgski (instrumentacja Maurice’a Ravela), *Obrazki z wystawy*

„Ta nedorzeczna, głupia śmierć kosi, nie zastanawiając się, czy jej przekłete odwiedziny są nieodzowne!” – pomstował Modest Musorgski z żalu po nagłym zgonie swego bliskiego przyjaciela, petersburskiego architekta i malarza Wiktora Hartmanna. Chcąc uczcić pamięć artysty, zainspirowany kilkukrotnymi wizytami na poświęconej mu monograficznej ekspozycji akwarel, szkiców i projektów teatralnych, kompozytor postanowił stworzyć *Obrazki z wystawy* (1874) – kalejdoskopowy cykl miniatur fortepianowych, będący tyleż „umuzycznieniem” wybranych wizji plastycznych Hartmanna, co zapisem intensywnego przeżywania i kontemplacji różnych aspektów życia i przemijania. Stąd *Promenada*, pojawiająca się w toku utworu kilkukrotnie jako jego motywiczne i emocjonalne spoiwo, oraz spokrewniona z nią finałowa *Wielka Brama Kijowska* są apoteozami ducha narodowego (choć użycie przez autora oryginalnie różnojęzycznych tytułów kolejnych obrazków osobiście „europeizuje” jego wędrówkę po wystawie). Atmosfera makabrycznej fantazyjności, przenikająca *Gnoma* i *Babę Jagę*, sąsiaduje tu z historyzującą, balladową zadumą *Starego zamku*, zaś gwar i drobne radości codziennego życia stają się treścią „francuskich” scenek rodzajowych: *Tuileries* i *Rynku w Limoges*. Burleskowy *Taniec kurcząt w skorupkach* nie tłumii wrażliwości społecznej Musorgskiego, którą ujawnia w brutalnym naturalizmie *Bydła* oraz *Samuela Goldenberga i Szymula* (gdzie sportretował dwóch sandomierskich Żydów – bogatego i biednego). Najbardziej poruszająca jest jednak para medytacji eschatologicznych: upiorne w swej dosłowności *Katakumby* oraz – będąca komentarzem do nich – „spirytystyczna” refleksja *Cum mortuis in lingua mortua*.

Ogromna popularność cyklu, podsycana przez jego muzyczną wielobarwność i swoistą wschodnią „egzotykę”, ale też realizm psychologiczny, komunikatywność i bezpośredniość wyrazu, nastąpiła dopiero z początkiem XX wieku, wraz z pragnieniem oglądania *Obrazków* w szacie orkiestrowej.

Spośród kilkudziesięciu sporządzonych dotychczas instrumentacji utworu Musorgskiego (które wychodziły spod ręki między innymi Leopolda Stokowskiego czy Władimira Aszkenazego) najslawniejszą jest oczywiście wersja Maurycyego Ravela, przygotowana w 1922 roku na osobiste zamówienie dyrygenta Sergiusza Kusewickiego. Dla francuskiego kompozytora praca ta musiała być prawdziwą rozkoszą, albowiem Rosjanina i jego twórczość szczerze podziwiał – za to, że (mówiąc słowami Claude’a Debussy’ego) „nikt nie wyraził tego, co w nas najlepsze, w sposób łagodniejszy i głębszy”.

Bartłomiej Barwinek

SKŁAD AKADEMICKIEJ ORKIESTRY SYMFONICZNEJ IM. KAROLA SZAYMANOWSKIEGO

Skrzypce I:

Artur Jaworski
Emilia Szłapa
Hanna Steczek
Natalia Hudy
Lidia Filipczuk
Antonina Lach
Emilia Widera
Urszula Dzierżanowska
Alżbeta Kolčavova
Maria Suchoń
Aleksandra Boszko

Skrzypce II:

Kalina Dudczak
Karina Rostovtseva
Maria Zharkova
Marta Forber
Szymon Stasik
Weronika Gabryś
Julia Zielińska
Wiktoria Zawodny
Kuang Jiahao

Altówki:

Amelia Nowok
Wiktoria Cieśla
Katarzyna Siwy
Weronika Pistelok
Oliwia Świerczek
Natalia Bułat
Oliwia Siwek
Jan Bukowiec
Klara Skórska
Martyna Kachniarz
Cezary Możanowicz
Igor Khomenko
Weronika Śniadek

Wiolonczele:

Natalia Brzezicka
Hanxiang Chen
Maciej Seget
Dominik Kozłowski
Julia Le Hai
Oskar Kondziola
Nikola Kruk
Karol Dulewicz
Gabriela Szumera
Natalia Łyszczkowska
Zofia Fica

Marcelina Morawiec
Klaudia Sasuła
Gabriela Łyskawa
Yan Khmelevsky
Anna Dyyak
Bartłomiej Mrożek
Hanna Wereda
Kalina Mędrygał
Agata Magosz
Anna Dąbrowska

Kontrabasy:

Maksym Pistelok
Hubert Róg
Antonina Skalny
Jakub Żmija
Rozalia Pietrzyk

Flety:

Anna Adamczyk
Matylda Kołek
Amelia Kiona
Rafał Jaworski
Dary Lay

Oboje:

Oliwia Czapnik
Małgorzata Cieszko
Nadia Bazarnik
Marian Bieniek

Klarnety:

Maciej Łuszczewski
Szymon Mikuszewski
Joanna Krupa
Miroslaw Batalionek
Tomasz Grzebień
Julia Miś
Klaudiusz Kordaszewski

Fagoty:

Magdalena Musioł
Kacper Batko
Wiktoria Blaszczyk
Weronika Mantur
Błażej Pilarski

Saksofon:

Mikołaj Matyja

Waltornie:

Piotr Najdek
Amelia Czapnik
Maciej Dujczyński
Martyna Jamrozik
Agata Sobkiewicz
Dominic Ledwig
Hanna Bak

Trąbki:

Franciszek Trojak
Mateusz Zimnik
Dawid Zieleniucha
Dawid Nowak
Marcin Kaintoch

Puzony:

Dawid Bajdiuk
Yevhenii Martinov
Szczepan Holeksa,
Jakub Semler
Kacper Cetnar
Kamil Gibowski

Tuby:

Dominik Patyk
Arkadiusz Nowak

Kotły:

Jakub Skóra

Perkusja:

Jakub Strzałka
Maksymilian Mylek
Bartek Koźniewski
Filip Owczarski
Zhou Siyuan Wei
Guo Yiyang

Harfy:

Natalia Leśniewska
Katarzyna Waberska
Joanna Maciejkowicz

Fortepian:

Yinghan Zhang

Celesta:

Yinghan Zhang